

De quan un «single» era música

Quinze anys fa que la La Mirona duu els millors concerts que es poden veure i escoltar en aquesta part de món tan oblidada de la música

Di-Versiones, en plena actuació.

Quinze anys fa que la La Mirona duu, si no a Girona sí a Salt, que per aquestes coses sí que es tracta d'una mateixa àrea metropolitana, els millors concerts que es poden veure i escoltar en aquesta part de món tan oblidada de la música (excepció feta dels estius i els seus festivals musicals, però en aquests hi ha més dinosaures que músics, més anar a ser vist que a escoltar, i tot a uns preus prohibitius). Pel seu escenari ha desfilat el millor de la música indie, del soul i del rock. I Di-Versiones, que aplega una mica de tot l'anterior i hi afegeix el toc necessari de festa major. Ideal per a celebrar l'aniversari de la sala de concerts.

Així doncs, divendres a la nit va ser el conjunt de Calonge qui va posar música a l'efemèride. Quinze anys. La niña bonita, que diuen els speakers de les quines que aquestes dies ocupen fins el pavelló d'esports més petit del poble més remot. Quinze anys ja comença a ser cosa seriosa, per alguna cosa a Sud-amèrica es fa una festa a les nenes que compleixen aquesta edat, que poca cosa té a

envejar a la del casament, excepte la nit de noces, per descomptat. A quinze anys un ja pot ser capità de vaixell, almenys segons Jules Verne. S'ha acabat la infantesa, comença l'adolescència.

El públic i el ritual

Els Di-Versiones han aconseguit fer-se un públic fidel que els segueix vagin on vagin. Públic, madur en la seva majoria, que segueix escrupolosament el ritual d'anar als concerts en colla, després d'haver sopat en algun restaurant de les proximitats. Públic, per descomptat, guanyat per a la causa molt abans que sonin les primeres notes: han anat allà a divertir-se, i ho faran encara que el cantant no comparegui. No va ser el cas. Cantant i resta de la banda van aparèixer a l'hora convinguda i vestits de forma tan hortera com sempre. Ells també segueixen el seu ritual.

Alaska y Pegamoides, Rafaella Carra, Albert Hammond, José Luis Perales, Jeanette, i desenes d'altres músics dels anys 70 i 80, molts dels quals complets desconeguts per als fills de la gent que omplia La Mirona, anaven

desfilant per l'escenari. O ho feien els seus fantasmes. En no menys de mitja dotzena d'ocasions em vaig descobrir dient a qui em volgués escoltar, i qui sap si amb alguna llàgrima fruit de la nostàlgia pugnant per sortir:

-Jo tenia el single d'aquesta cançó.

I ningú se sorprenia ni s'estranyava en escoltar «single», perquè pertanyien a un temps en què aquesta paraula equivalia a música, i no a «separat que busca desesperadament algú en la mateixa situació per llepar-se mútuament les ferides i el que calgui».

Un excel·lent concert, el de Di-Versiones. No és que el cantant tingui una gran veu. No és que les versions que toquen siguin gaire fidels a l'original. No és que tinguin un excels domini de l'escenari. Però, com va dir un crític novaiorquès de Lola Flores: no se'ls perdin. O com canten ells mateixos, A quién le importa.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/cultura/2016/12/18/single-musica/819864.html?utm_source=rss